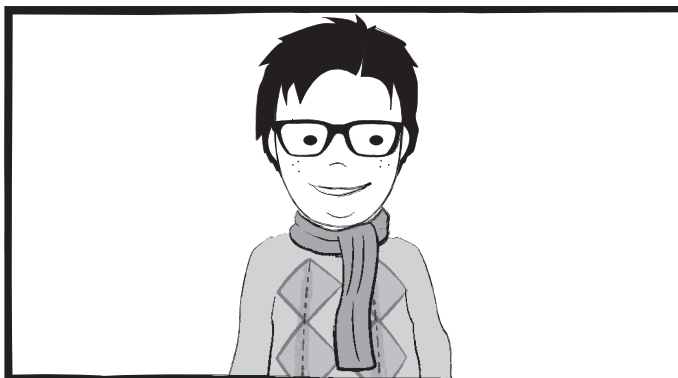

ШТРЕБЕР

Ово је моја истинита прича о томе шта се догодило када сам пре два месеца одлучио да постанем неко сасвим другачији.

Ипак, пре него што почнем, морам нешто да вам објасним: у првих петнаест година свога живота био сам нико и ништа, нисам постојао: штребер.

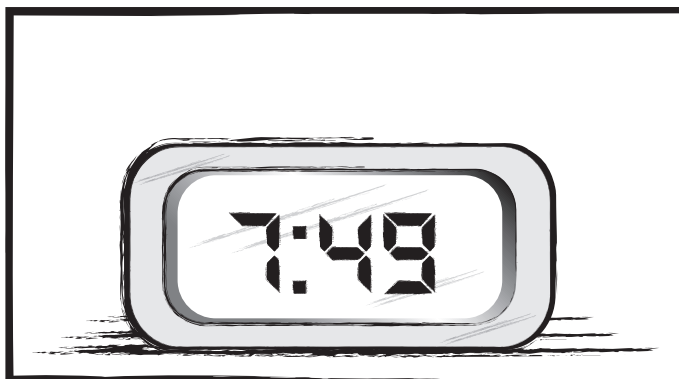
Штребер је, наравно, непоправљива бубалица, неко ко се осећа дивно зато што је добар дечко и што увек ради све своје домаће задатке и никада не посустаје у томе. И тако он буба и буба и не примећује живот који као у некој измаглици пролази мимо њега.

Такав сам био ја. Можда сам некада и прошао поред вас са наочарима са дебелим стаклима, уз то још и причвршћеним фластером, са кошуљом која ми је досезала до колена и са својим омиљеним комадом одеће: штриканим џемпером, једним од оних код којих оковратник виси, док су манжетне ненормално широке.

Да ли сте ме сада препознали? Не брините ако нисте. Ја сам један од оних који се заборављају. Пролазио је дан за даном, истекла би и година у маштању о томе да побегнем од тог штреберског имиџа. Ипак, никада ништа нисам урадио с тим у вези. Претпостављам да сам унапред одустао.

А онда, једнога дана нешто се догодило – нешто уврнуто и застрашујуће, нешто што бих заиста волео да вам испричам. Па зашто не бисте пошли са мном од прве стране, од самог почетка када је почела и прва лудорија.

ПРВИ ПУТ ЗАБУШАНТ

Петнаест година сам чекао да ово урадим. Данас сам то коначно и урадио. Да будем прецизан, данас у 7 и 49.

Био је први дан у полугодишту, дан који је увек хладнији, мрачнији и депресивнији од било ког другог дана. Са старијим људима који одлазе на посао чекао сам први јутарњи аутобус, који никада нисам пропустио – све до данас. Јер, данас када се аутобус зауставио, људи су полако, у збијеном реду улазили у њега, а ја се нисам ни померио. Нисам могао. У глави ми је одзвањало: „Покрени се”, али моје тело није хтело да слуша. Личило је на један од оних снова у којем вам се тело изненада укочи и ма колико да покушавате, не можете да га натерате да се поново покрене.

То је тако чудно и застрашујуће стање и могу да га упоредим једино са оним када вам утрне нога па вас стопало не слуша и привремено постане непокретно.

Само, овога пута је изгледало као да се цело моје тело успавало и постало непокретно. Наравно, старци су једни другима дискретно показали главом на мене док сам стајао укопан у месту, све док аутобус није коначно кренуо. У том тренутку као да ми се сва снага поново вратила.

У првом тренутку сам се неодлучно премештао с ноге на ногу, ту на аутобуској станици, и изгледао сам као неко ко прави своје прве, неспретне кораке по леду. Онда сам поново почео да осећам ноге као део свог тела. Па, шта се догодило? И шта би сада требало да урадим? Могао сам да сачекам следећи аутобус и да опет стигнем на време у школу. Било је више него довољно времена. Могао сам то да урадим, али нисам већ сам напустио аутобуско стајалиште и кренуо ка граду.

Значи, почео сам да забушавам. Нисам могао да верујем. Никада у животу нисам пропустио лекцију или отишао у школу без домаћег задатка, а погледајте ме сада... мора да сам у некој врсти трансa. Или ме је, можда, неко хипнотисао, а да тога нисам ни свестан.

Док сам ишао према граду, питао сам се да ли су и сви остали људи хипнотисани јер није било ни трага ни гласа од других људи. Постојала је само та мртва тишина, тајац као када нешто треба да се деси. И то нешто лоше.

Освртао сам се око себе, осећајући се беспомоћно, као животиња ухваћена на отвореном. Било је право олакшање када се негде из даљине зачуо писак воза; тамо негде, људи знају куда иду.

Тај звук ме је разуверио. Стварно сам луд. Па град мора да буде тих, уосталом сви су на послу. Сви, изумимајући мене. Ја сам тај који ескивира – и то би требало да представља уживање. Зато би ми боље било да почнем да уживам.

Пошто сам проверио да нема псећег измета, стропоштах се на траву. Кад би мама могла сада да ме види, позеленела би, не толико због забушавања колико због тога што седим на трави која је можда влажна. Седео сам тамо, ошамућен и збуњен и ни о чему посебно нисам размишљао. Могоа сам тако сатима. Онда сам бацио поглед на сат. Било је девет сати. Сада сам већ и званично побегуља јер ће баш у овом тренутку Ма Дајви отворити дневник и рећи: „Хајде, смирите се док вас прозивам. Знате, ово је правни документ”. Мрзео сам када је то говорила, а посебно начин на који би увек говорила: „Било би ужас...”. Али, и поред тога, она је била добар наставник. И када се не будем одазвао, она ће, помало забринутим гласом, упитати: „Да ли је неко данас видео Ричарда Хаџсона?” Онда ће почети да пљуште шале. Милиони шала на мој рачун.

Видите, ја нисам леп призор. Из даљине лако можете да ме замените са лоптом за баскет, а када ми приђете превише близу, изгледам глупаво и невино... као неко кога је Волт Дизни заборавио да нацрта.

Онда је прошлог лета моја маленкост отишла на пливање. Давно сам научио да пливам па сам помислио да бих могоа да роним у базену и да све задивим

својим пливачким способностима. То је оно што сам мислио, а уместо тога...

Да ли сте икада скакали у базен на „стомак” и при том видели своје купаће гаћице како вам пливају испред носа? Па, ја јесам и то вам заиста не препоручујем. Штавише, док сам изводио свој скок на стомак, изазвао сам огроман талас, који је потопио све који су се нашли у пречнику од пет миља. О томе се у школи недељама причало. Неки су, чак, тражили да поновим представу.

Онда ме је неко нацртао како изводим скок на стомак по сувој земљи и изгледам као кит који се насукао. Испод слике је писало „СПАСИТЕ ШТРЕБЕРА”. Онда је настала поама. Где год да сте погледали, могли сте да видите цртеже великих, салом набијених китова са наочарима од којих неки читају књигу, други изгледају као глупани, а неки су и једно и друго. Испод је увек била написана реченица која ме прогања и вероватно ће ме прогањати целог живота – „СПАСИТЕ ШТРЕБЕРА”.

Врло често бих такве креације налазио и на вратима свог ормарића. Творци би се обично крили у углу жуђећи да ме виде како се огледам у њиховом огледалу. „Да ли се препознајеш, Штреберу?”, питали би, а ја бих утучено климнуо главом. Иначе, не бих реаговао, мада бих у себи осећао бес и горчину. Знам да неко мора да буде осуђен на ниско, дебело, ружно тело. Али, зашто баш ја? Не постоји ниједан део мога тела који не бих трампио за нови, мршавији, бољи комад.

Ипак, за сада из ове коже не могу, осуђен сам на ову незграпну опрему. Моја једина утеха је да је то привремено. Ово је само једна фаза кроз коју пролазимо и, у овом тренутку, моји хормони који се лако узбуркају су ти који ми праве џумбус од живота. Посебно лице – препуно акни које би могле да нестану само експлозијом и никако другачије. Али, смириће се и оне. Ово је само фаза кроз коју пролазимо и стварно је срамота да ово штреберско трупло у којем сам заробљен онемогућава људе да виде какав сам стварно.

Какав сам стварно. Е, то стварно, не могу да гледам на овом јаком, окрутном светлу. Затварам очи. Ето докле сам стигао. Себе могу да видим заиста јасно када су ми очи затворене. Мислим да ћу вам се допасти – добар момак, рећи ћете. Чак му је и име добро: Рики. Рики је висок и мршавији је од мене, прави даса – и прилично личи на Стива Олмонда¹. Од сада ће Стив Олмонд ушетати и у школу: минђуша, патике, ни трага од школске униформе, са огромним кезом који му блиста на лицу. Рећи ће својим саркастичним, али учтивим гласом: „Тако ми је жао што касним”. И увек ће се тако извући.

Видите, он је висок, *кул*, прилично храбар, има петљу и девојке су луде за њим. Луда је чак и Ана Дејвис, вероватно најлепша девојка у универзуму. Наравно да ћу кад легнем да замишљам Ану са Рикијем. Има

¹ Амерички писац кратких прича и есејиста, новинар, блогер и коментатор (Прим. прев.)

ноћи када морам да упалим светло поново, јер због ње Рики постане веома узбуђен. И сада је замишљаам и све више и више сањам, а онда се одједном трзам. Ана Дејвис њуши моје интимне делове. Не, то није Ана Дејвис, то је пас, вучјак.

„Рома”, пас ме оклевајући напусти и јурну ка власнику тог заповедног гласа. Појавила се једна крупна, снажна жена са најмање седам џемпера на себи. Махала је штапом и упутила ми веома чудан поглед.

„Да ли је све у реду?”, питала је.

„Да, све је у реду”, рекох безбрижно као да је сасвим нормално да тако рано будем на улици уместо да спавам код куће. Изненада сам схватио да ту жену познајем. Или је бар моја мајка познаје. Долазила је у нашу кућу. Знам да јесте. Срце ми је лупало као на трамболини. Само сам чекао када ће да каже; „Зар ниси ти син госпође Хаџсон?” Шта бих на то могао да кажем; „Не, ја сам његов неваљали брат близанац”? Ипак, није било потребе за тим јер је она само рекла; „Најбоље је да човек не стоји већ да се креће по овом времену”, и отишла крупним корацима. Није ме препознала. Али, морала је да ме препозна, довољно често је долазила у нашу кућу. Ово само показује какав утисак ја остављам на људе – једном ме виде и моментално ме забораве. Уколико – уколико ова жена из ових стопа не оде код маме. Ако то уради, мама ће се разбеснети и то ће је дуго држати.

* * *

Забушаваће ће се завршити око дванаест сати и ја ћу се вратити на аутобус. Рећи ћу да се нисам осећао добро и да сам ишао у шуму да повраћам. Додаћу да сам ишао у шуму јер нисам желео да испрљам тротоар. Хоће ли ми поверовати? Наравно да хоће. Једна од малог броја предности тога што сте штребер је да вам одрасли увек верују.

Ушао сам у аутобус и уронио у своје збуњујуће мисли. Не бих могао да вам кажем ко је још био у аутобусу нити у шта су пиљили.

Стигао сам у мучилиште пред крај ручка. Изнад школе се још назирала сумаглица због које је све изгледало нејасно и то ме је охрабрило. Прошао сам, скривајући се, поред дечака који су стајали у задњем дворишту. Могао сам да их чујем како се смеју и галаме. Наравно, ту је био и Тим Грант, момак који ужива да ми загорчава живот и који обично упућује гомилу увреда на мој рачун. Али, не и данас, данас ме штити ова измаглица која се не подиже. Испред мене је место које за сваког штребера представља светилиште: библиотека.

Пажљиво сам проверио стазу којом треба да прођем. Није било ни живе душе – изузев Ане Дејвис. Она је пролазила поред библиотеке, поред мене, и ишла ка задњем дворишту. Частиио сам себе тиме што сам јој упутио један поглед пун љубави. Како јој увек успева да изгледа чак и боље у стварном животу него што изгледа у мојим сновима? Наставио сам да частим себе гледајући је. Зашто да не? То њој ништа не значи, неће

чак ни приметити. Сачекао сам да прође и да ме не примети, као и обично.

Уместо тога, она се зауставила испред мене, почела да трепће и да ме гледа веома чудно, помислили бисте да ме никада раније није видела. И ја сам зинуо у њу, у чуду, замишљајући шашаве ствари као на пример да сам се пробудио на улици у нечијем туђем телу. Како бих другачије могао да објасним оно што се затим догодило? Учинило се као да ће Ана у пролазу додирнути моје раме, а онда се спотакла, зањихала и пала право у моје наручје.